

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 162 / 17 aprilie 2016

DESPRE ÎNȚELEPCIUNE

Între virtuțile sau darurile cele mai rar întâlnite la creștini este acela al înțelepciunii (iscusinței, inteligenței, priceperii, măsurii, pedagogiei și cunoașterii). Apăsăm cu multă insistență asupra necesității înțelepciunii creștine. Ea își are rădăcinile în toată Scriptura și în Tradiție. Mântuitorul Însuși ne cere: „Fiți înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii!” (Matei 10,16). Alăturarea acestor două noțiuni – înțelepciune și nevinovăție – elimină viclenia, perfidia, incorectitudinea, reaua-credință, forma goală și intenția rea.

Îndemnul la înțelepciune se referă la iscusința cu care creștinul știe: 1. să gândească; 2. să măsoare (să cântărească, să aprecieze); 3. să procedeze în așa fel încât să se situeze în realitate, să o cumpănească bine și să intervină cu pricepere.

IOAN IANOLIDE
1919 - 1986

Una dintre cauzele principale ale crizei pe care o parcurge creștinătatea modernă este lipsa ei de înțelepciune, de cunoaștere, de vigilență observație și de promptă intervenție. Creștinii n-au gândit bine, n-au procedat bine și de aceea s-a împușinat harul lui Dumnezeu. Au fost mai „înțelepți” fiii întunericului. Este necesară din partea creștinilor râvnă, căutare, muncă, jertfă, nebunie întru Hristos – și toate acestea pe fondul nevinovăției – ca să ni se dezvăluie Calea, Adevărul și Viața.

Hristos este totul și totul este în Hristos. Este scris să nu slujim la doi domni, dar domnii acestei lumi vor să ne stăpânească și noi oscilăm mereu între Dumnezeu și satana, și deci între nenumăratele aspecte dualiste ale condiției umane.

În această complexitate a existenței umane, înțelepciunea de a discerne binele de rău este o necesitate imperioasă dar dificilă. E necesară o cunoaștere autentică a lumii și a vieții, deși mai există și calea simplității și a bunului simț, care merg mult mai aproape și mai direct la sursă.

Mântuitorul, în însăși iconomia dumnezeiască a întrupării Sale, cât și în toată activitatea Sa, face dovada unei adânci înțelepciuni. El ne învață când, cum, cu cine și ce să facem, procedând strălucit de fiecare dată. Folosește toată gama de a aborda omul de la preamărirea până la afurisirea lui. Minunile Sale

sunt făcute cu meșteșug, cu artă și poartă în ele o strălucire sfântă și uimitor de frumoasă. Formulările Lui sunt sentințe ce merg atât la inima omului simplu, cât și a savantului. Nimic nu e făcut fără a purta pecetea înțelepciunii și a iscusinței de a acționa.

După patruzeci de zile de post și rugăciune, Domnul a fost ispitit de trei ori de către satana pe munte. Trebuie analizat modul materialist și orgolios în care pune problema satana și înțelepciunea cu care îi răspunde Mântuitorul.

Aparent ispitirea cu transformarea pietrelor în pâini pare nevinovată, ea însă ar fi însemnat biruirea nevoinei duhovnicești a postului prin satisfacerea simțurilor și în ultimă analiză ar fi fost admiterea superiorității materiei asupra spiritului. Sesizând deci intenția ascunsă a ispitirii, Mântuitorul stabilește prioritatea spiritului asupra materiei.

În același timp, nerăspunzând îndemnului satanic, Domnul a dovedit încă o dată respectul pentru condiția umană, căci fără a modifica statutul ei printr-o minune, ne arată că trebuie să ne mântuim valorificând posibilitățile pe care această condiție ni le oferă. Nici piatra, nici pâinea, nici înfometarea și nici minunea cerută nu sunt rele în sine, ci rău este duhul satanic care speculează conjunctura.

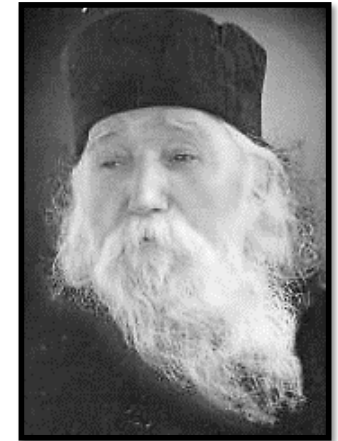
A doua ispitire de pe munte a fost îndemnul satanei ca Mântuitorul să se arunce de pe aripa Templului. Acesta putea fi un îndemn la sinucidere, căci minunea nu este inițiativa omului, ci e întotdeauna lucrarea lui Dumnezeu. Mântuitorul acționează aici conform firii umane asumate și, fără a pune în lucrare puterea Sa dumnezeiască, refuză minunea, respectă condiția umană și respinge ispita satanică. Chiar atunci când va săvârși minuni, El nu o va face decât spre a mișca necredința oamenilor ori pătruns de dragoste pentru ei, minunea fiind un argument pentru a trezi sufletele și o lucrare pentru a curma suferințele – dar nu o ispitire. Aici se arată poziția corectă a omului în creație: nu de orgoliu, nici de nimicnicie, ci de putere și smerenie prin credință.

A treia ispitire a satanei este mai directă, acesta mizând pe oferta stăpânirii pământului, atât de râvnită de oameni. În schimbul împărăției lumești el cere Mântuitorului prețul pentru care de obicei distribuie puterea pe pământ: închinarea înaintea lui.

Domnul vădește însă minciuna satanei că stăpânirea lumii îi este dată lui: toată puterea vine de la Dumnezeu. De fapt, nu puterea în sine este pusă în discuție, ci duhul în care ea se primește și se exercită. Respingând oferta comodă a stăpânirii prin puterea satanei, Mântuitorul are în vedere Golgota și Învierea, dragostea și adevărul,

libertatea și credința, care sunt criteriile puterii creștine.

Sursa: *"Întoarcerea la Hristos"*, Ioan Ianolide, Editura Bonifaciu, București, 2012

**ARHIMANDRIT
CLEOPA ILIE**

FOLOASELE DESEI SPOVEDANII

Cele cinci foloase ale deseii spovedanii sunt:

1. Primul folos al deseii spovedanii este că, precum pomii, care se smulg des și se răsădesc, nu pot să prindă rădăcină adâncă în pământ, așa și obiceiurile cele rele și deprinderile păcătoase, prin mărturisire deasă, nu pot prinde rădăcini adânci în inima celui ce se mărturisește. Sau, precum un pom bătrân și mare nu se poate tăia numai cu o lovitură de secure, așa și un obicei sau deprindere veche a păcatului, numai cu o singură durere a

inimii nu se poate scoate și dezrădăcina ușor.

2. Omul ce se spovedește des ține minte ușor greșelile făcute de la ultima spovedanie; pe când cel ce se mărturisește rar, cu anevoie poate să-și aducă aminte de toate câte a făcut. Astfel, multe din păcate rămân nespovedite și, prin urmare, neiertate. Pentru aceea diavolul i le aduce aminte în ceasul morții, dar fără folos, căci i se leagă limba și nu le mai poate mărturisi.

3. Cel ce se mărturisește des, chiar dacă i s-ar întâmpla să cadă într-un păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în harul lui Dumnezeu, căci nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului, fiind deprins a se curăți des prin spovedanie.

4. Al patrulea folos este că pe unul ca acesta îl află moartea curățit și în harul

lui Dumnezeu și având mare nădejde de mântuire. După mărturia Sfântului Vasile cel Mare, diavolul merge totdeauna la moartea dreptilor și a păcătoșilor, căutând să afle pe om în păcate spre a-i lua sufletul (Tâlcuire la Psalmul 70). La cei ce se mărturisesc des și curat nu poate afla nimic, deoarece s-au mărturisit, luând dezlegare pentru păcate.

5. Cel din urmă folos al mărturisirii dese este că unul ca acesta se oprește și se înfrânează de la păcate, aducându-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic, acesta muștrându-l pentru cele făcute.

Sursa: doxologia.ro

Îndrumări duhovnicești pentru vremelnice și veșnice. O sinteză a gândirii Părintelui Cleopa în 1670 de capete, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2004, pp. 315-346

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 19 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 22 aprilie	18:00	Vecernie și Litie
Sâmbătă 23 aprilie	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas → <i>Sfântul Mare Mucenic Gheorghe</i> → <i>Sâmbăta lui Lazăr</i>
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică 24 aprilie	08:30	Utrenia și sfânta liturghie → <i>Intrarea Domnului în Ierusalim; Duminica a VI-a din Post (a Floriilor)</i> → <i>Sfânta Cuvioasă Elisabeta</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro